

Як упіймати таксі

Олег Черногуз

Упіймати таксі не легше, ніж ліквідувати апендицит.

— Куди це так рано? — зустрічає вас сусіда на східцях біля поштової скриньки. — Чи не на зарядку бува? А може, бігаєте, ха-а, ха-а, від інфаркту?

— На операцію, — одказуєте ви з виглядом людини, якій до цього не звикати.

— На операцію?! — зводить він здивовано і загадково брови. — Цікаво?! — каже він, хоч ви знаєте, що тут цікавого дуже мало. Принаймні, так вам здається, і, як ви згодом переконаєтесь, це справді так, але не забігатимемо наперед. Ви тим часом намагаєтесь надати своєму обличчю вигляду байдужості і спокою моря після бурі.

— І це ви так спокійнісінько говорите? — допитується сусіда.

— А я не боюся! — піднімаєте голову на належну, як вам здається, висоту.

— Я це бачу по вас, — каже сусіда, імітуючи перед вами і свою щирість. — Ви самі? Без швидкої допомоги?

— Доберемось на таксі, — вже зовсім по-геройськи говорите про себе в множині, і це, очевидно, дає сусідові підстави думати, що ви таки не самі, а вас мінімум двоє. Його це начебто заспокоює, і він починає давати вам останні настанови і вказівки.

— Головне тримайте себе сміливо, — підкреслює він. — Сміливо і незалежно.

""Сміливо" — це почуття мені знайоме", — думаєте про себе ви. Знайоме і зрозуміле, але до чого тут "незалежність" — це аж ніяк не вкладається в голову, тому кажете:

— Я приготувався до найгіршого, — ви дивитеся йому прямо в очі, певні того, що зовнішній ваш вигляд підтверджує це.

— Я не про операцію, — ще спокійніше відповідає сусіда. — Я про таксі. Бо в цій справі, якщо ви хочете своєчасно добратися до лікарні, треба діяти сміливо й оперативно. Сівши у кабінку, ведіть себе незалежно, так, ніби ви самі щонайменше директор таксопарку або перший його заступник. Якщо вам навіть пощастить машину зупинити — це ще не все. Може вислизнути. Тому, не кажучи ні слова, хапайтеся за ручку дверцят, відчиняйте їх і сідайте. Питатиме: "Куди?", кажіть: "Уперед!", а там, мовляв, побачимо. Дайте йому зрозуміти, що хазяїн машини ви, а не він. Раджу взяти для цього діла карту...

— Карту? — дивуєтесь тепер уже ви. — Яку?

— Карту міста. Водій обов'язково вас запитає, куди поїдете і де та лікарня. Тикніть його носом в карту і покажіть найкоротший маршрут, ніби вами розроблений ще дома. Наше розкидане місто — це вам не компактний Париж чи станція Козятин. Як ви на це дивитеся?

— Я думаю, — мовите ви, думаючи якраз не про це, а про щось зовсім інше, очевидно, не зв'язане ні з картою, а тим більше з Парижем.

— Так що, винести? — питає він. — У мене одна карта випуску шістдесятого року.

Масштаб 1:4. Вона доступніша, але не всі зазначено вулиці, а друга — найновіша — сімдесят третього. Розкладете на колінах і вдавайте з себе іноземця. З картою він ніколи не подумає, що ви тутешній.

"Чорти б тебе забрали з тією картою і з "домашніми" іноземцями", — лаєтесь в душі ви, дивлячись на нього так лагідно, як на брата, тільки в очах ще більше теплоти і вдячності.

— Ні, ні, дякую, — інтелігентно розкланюєтесь з таким виглядом, ніби ваша щирість у ці хвилини досягла найвищого апогею. — Я чудово знаю місто й без карти. А крім того, знаєте, перед операцією ми всі трохи забобонні. Не хочу вертатись.

— Ну, як знаєте. Але я вам скажу: карти на водіїв впливають.

"Як червоне на індиків", — подумки відповідаєте ви і думаєте: "Чого він до мене причепився? "

— Як ви збираєтесь зупиняти таксі? — продовжує сусіда і робить крок вперед, але зовсім не в тому напрямку, в якому б вам хотілося.

"Йди ти, чоловіче, додому, — ледь не зірветься у вас фраза, що повисла на кінчику язика, як квітнева бурулька на ринві. — Я зомлію від тебе і від твоїх консультацій".

— Підніму руку, — ледь стримуєтесь ви, щоб ще раз не посміхнутися йому і, вибачившись, делікатно послати його додому переглядати невибрану звечора періодику.

— Яку руку?

— Праву! Ліву! Яке це має значення? — починаєте втрачати рівновагу і витримку.

— Е-е, бачу, ви з таксистами не часто мали справу. Найкраще піднімати пальці. Один, два, не більше. І подалі від гурту. Будь-якого. Хай думають, що ви самі їдете. У чотирьох не стійте. Таксистам це не вигідно. Особливо тим, які збираються в кооператив вступати чи аліменти платять. Нема "навару". Я цю братію знаю. Сам десять років працював, за що, як кажуть, і вигнали, — без підробки під щирість посміхається він.

— Кахи, — прокашлюєтесь ви, але він вашого натяку не розуміє і продовжує.

— Скажіть, у вас при собі п'ятірка є? Однією купюрою?

— Припустимо.

— Чудово. А дрібні?

— Ну?!

— Що "ну"? Є чи нема? Це дуже важливо. Нема, я позичу. Повернетесь, віддасте. Надіюсь, нескладна операція?

— Рядова.

— Ну, тим більше. Так от слухайте: п'ятірку — однією купюрою, берете отак між двох пальців, — він бере в руки конверт і демонструє, як слід тримати п'ятірку, — і розмахуєте нею, як жезлом чи прапорцем. Перед носом водія, коли він трохи пригальмує, щоб роздивитися, що ж у вас все-таки в руках. Сідайте і їдьте. А тоді вже, коли приїдете, п'ятірку ховайте туди, де її ніколи жінка не знаходить, а з ним розраховуйтесь отими дрібними і кажіть "привіт". Це на таксистів дуже діє. Якщо жбурне вам услід

мідяки, назвіть його якимось медичним словом. Воно часто в психолікарнях вживається. І ще одне...

— Вибачте, — не витримуєте ви і робите крок вперед. Він робить те ж саме і хапає вас за петельки. — Іще одне слово, і я вас відпускаю. Менше отих інтелігентних штучок: "дуже прошу вас", "будь ласка", "дорогий товаришу". Йому дорогі не слова... Повірте мені. Таксисти в школах для благородних дівиць не вчилися. Надіюсь, ви теж? Вони вишуканих манер не полюбляють. От і все. Бажаю успіху, — відкручує для чогось він у вас на піджаку ґудзика і, стукнувши себе по самому центру чола, майже вигукує, — мда-а?! А яка операція?

— Апендицит, — скривившись і двічі оглянувшись на всі боки, тихо кажете ви.

— Ви мене насмішили. Нема нічого легшого, ніж мішок пір'я і операція апендициту. На другий день бігав. Це я, — гордо він тикає себе в груди. — Не бійтесь. Тільки по дорозі до лікарні заскочте у гастроном, візьміть чвертку і... Без закуски. Навіть не почувте, як виріжуть. Єдиний недолік — хірурги цих операцій не люблять. Не приносить вона їм слави. Дрібна, як однокопієчна монета. Нема резонансу. Хірург, як і воїн, повинен бути овіяний легендами і славою. Інакше той хірург — не хірург. Ну, тримайтесь, — каже він і подає вам для цього руку і по-студентсько-мисливському бажає: "Ні пуху, ні пера!"

Таксі ви все ж упіймали. Як? Я не можу взяти на себе таку сміливість кваліфіковано порадити, як упіймати таксі. Це не піддається описові. Для мене особисто це те ж саме, що упіймати голими руками живу антилопу чи барса, перед цим не пальнувши по ньому чи по ній з рушниці або з пістолета з спецзарядом, який не шкодить, але присипляє. Таксиста цим не візьмеш. Таксиста поки що беруть чимось іншим, бо, як мені відомо, їх все-таки інколи ловлять і їздять навіть до того місця, куди вам потрібно. Яким методом — важко описати. Очевидно, якимось відомим лише вам.

Ви все ж у лікарню потрапляєте (того ж дня, перед цим роблячи по місту декілька великих петель, які водій називає об'їздами).

— Ви що, перед операцією мене знайомите з архітектурними пам'ятками міста? — делікатно цікавитеся ви, але таким тоном, щоб він вас на півдорозі не викинув.

— Не тільки архітектурними, — відповідає таксист тим тоном, який нахабним не назвеш. — Не тільки архітектурними, але й історичними. Оце, наприклад, знаменита Київська Софія, — посміхається він.

— Так недовго і на Байкове.

— На Байкове довго. Воно на протилежній стороні, — не втрачає гумору водій. — Але ви не хвилюйтесь. У нас все одно швидше, ніж на швидкій. Бажаю успіху! — каже він, подаючи замість здачі руку, і, по-асовськи розвернувшись, показує вам стоп-сигнал.

"А сусіда мав рацію. Троячку потрібно було таки розміняти", — хитаєте головою ви, і опиняєтесь на території лікарні, на якій побачення дівчатам, як правило, не призначають.